

CZU 347.451

REVOCAREA CONTRACTULUI DE VÂNZARE LA DISTANȚĂ

Vlada CALMÎC,

lector universitar, magistru în drept, Universitatea de Stat din Moldova

REZUMAT

Dreptul de revocare urmărește să protejeze consumatorul în situația specială a unei vânzări la distanță, în care acesta nu are posibilitatea de a vedea produsul în mod concret sau de a aprecia natura serviciului furnizat înainte de încheierea contractului. Dreptul de revocare este destinat să compenseze dezavantajul care rezultă pentru consumator dintr-un contract la distanță, prin acordarea unui termen de reflecție adecvat în decursul căruia acesta are posibilitatea de a denunța unilateral contractul fără careva penalități și costuri suplimentare în afara celor stabilite de lege și fără invocarea vreunui motiv. Datorită importanței sale, dreptul de revocare este reglementat foarte detaliat nu doar de Codul Civil, dar și de alte legi speciale recent adoptate.

Cuvinte-cheie: dreptul de revocare, informația, vânzările la distanță, comerțul, vânzările on-line, consumatorul, livrare.

THE RIGHT OF WITHDRAWAL IN DISTANCE SALE CONTRACT

Vlada CALMIC,

lecturer, master of laws, Moldova State University

SUMMARY

The right of withdrawal seeks to protect the consumer in the particular situation of distance selling, where he is unable to see the product in a concrete manner or to appreciate the nature of the service provided before the conclusion of the contract. The right of withdrawal is intended to offset the disadvantage resulting for the consumer from a distance contract by giving him an adequate period of reflection during which he is able to terminate the contract unilaterally without any additional penalties and costs without invoking any reason. Due to its importance, the right to withdrawal is regulated very carefully not only by the Civil Code, but also by other special laws recently adopted.

Keywords: right of withdrawal, information, distance selling, commerce, online sales of goods, consumer, delivery.

Introducere. Dreptul de revocare își are originea în sistemele juridice naționale ale diverselor țări europene, dar în ultimii ani a devenit o caracteristică proeminentă a dreptului european al contractelor. Serie de directive emise între 1985 și 2011 au introdus dreptul de revocare în tranzacțiile cu privire la asigurările de viață, operațiunile de time-sharing, vânzarea la distanță a bunurilor și serviciilor financiare și creditele pentru consumatori. În aceeași ordine de idei, Legea autohtonă privind drepturile consumatorilor la încheierea contractelor reglementează dreptul consumatorului de a revoca un contract la distanță sau un contract negociat în afara spațiilor comerciale în termen de 14 zile calendaristice, fără justificarea deciziei de revocare [1].

Materiale utilizate și metode aplicate. În studiul de față a fost consultată literatura de specialita-

te, legislația în vigoare, precum și legislația altor țări, inclusiv directivele Uniunii Europene. Pentru atingerea scopului, au fost aplicate următoarele metode de cercetare științifică: analiza logică, analiza comparativă, sinteza.

Rezultate obținute și discuții. În literatura de specialitate sunt analizate trei principii ale efectelor actului juridic civil: principiul forței obligatorii, principiul irevocabilității și principiul relativității [2]. Dreptul de revocare a contractului la distanță este o excepție de la principiul irevocabilității actului juridic încheiat. Totodată, acest drept există doar în cazul în care în relațiile de vânzare-cumpărare la distanță participă în calitate de vânzător comerciant-profesionist, iar în calitate de cumpărător consumatorul, așa cum el este definit de lege.

Atragem atenție asupra faptului că termenul de „revocare” poate fi utilizat în actele normati-

ve, literatura și practica judiciară, pentru desemnarea unor concepte diferite. În dreptul privat, termenul de revocare, vine din doctrina franceză și reprezintă dreptul unei părți de a înceta efectele juridice ale unui contract valabil încheiat, fără invocarea vreunui motiv serios. [3]. Astfel, se întâlnește termenul de „revocare” în materia ofertei sau a acceptării ofertei, cu sensul de retragere a manifestării de voință savârsită de ofertant sau acceptant în vederea formării unui contract. În alt sens alt cuvântului, revocarea nu se refera la un act juridic deja format, ci la o manifestare de voință premergătoare formării unui contract. În prezentul articol vom analiza conceptul de revocare în sensul renunțării consumatorului la contractul de vânzare la distanță.

Nu putem nega faptul că consumatorul este partea slabă în raporturile juridice la distanță, iar diversificarea bunurilor și servici-

ilor pe o piață, în continuă expansiune, pot duce la noi provocări privind sănătatea și securitatea acestora. Consumatorul în zilele de azi a devenit o unealtă pentru producători, în scopul obținerii profiturilor. Pe de o parte, consumatorul este principalul destinatar al celei mai mari părți din volumul de produse și servicii utilizate de societate [4].

Dreptul de revocare conferit consumătorului servește mai multor scopuri: protejarea consumatorilor de la tactici de vânzări agresive, încurajarea consumatorilor de a comanda produse la distanță, încurajarea consumatorilor de a utiliza Internetul pentru a face cumpărături, precum și alte mijloace de comunicare la distanță, familiarizarea consumatorilor cu contracte complexe. Cercetătorii din domeniu atrag atenția asupra faptului că existența dreptului de revocare se bazează pe ideea că consumatorul trebuie să fie protejat. Acest tip de protecție este împotriva lipsei de putere psihologică a consumătorului și lipsei de putere informațională [5].

Deși la prima vedere existența dreptului de revocare este în dezavantajul comerciantului, totuși joacă un rol esențial în creșterea vânzărilor la distanță în ultimele decenii. Acest drept aduce beneficii vânzătorilor, deoarece există mai multe șanse că consumătorul va cumpăra un bun, deoarece are dreptul să-l întoarcă, dacă nu-i place. Mai mult decât atât, prin respectarea acestui drept, comerciantul creează stare de încredere din partea consumatorilor [6].

Totodată, există, de asemenea, autori care critică dreptul nelimitat de revocare conferit consumătorului. Doctrinarii americani opinează că acordarea drepturilor de revocare presupune că consumatorii sunt raționali, conduși de interesul propriu și dispuși să își exercite

drepturile, toate prezumțiile criticate în studiile comportamentale. Acest tip de protecție nu este utilizat, în primul rând, de cei care au cel mai mult nevoie de el (deoarece nu sunt în măsură să-și exercite drepturile), dar mai ales de consumatorii care nu au nevoie de protecție oricum [7].

Totuși, tendințele dezvoltării dreptului protecției consumatorilor în țările democratice au demonstrat faptul că protecția consumatorilor este mai importantă decât unele principii clasice ale contractelor civile. Această tendință s-a întruchipat în numeroase acte juridice de nivel național și internațional. Astfel, Directiva UE 2011/83/UE privind drepturile consumatorilor stabilește în art. 9 perioadă de 14 zile oferită consumătorului pentru a se retrage din contract la distanță valabil încheiat [8]. În comparație cu Directiva 2011/83/UE, Art. 6 alin. (1) și (2) din Directiva 97/7/CE, care în prezent este abrogată, conținea prevederea, conform căreia consumatorul dispunea de un termen de cel puțin șapte zile lucrătoare pentru a se retracta din contract, fără penalități și fără indicarea vreunui motiv [9].

Călăuzându-se de logică similară, Legea autohtonă, nr. 8 din 26.02.2016, privind drepturile consumatorilor la încheierea contractelor (în continuare legea nr. 8 din 26.02.2016) în art. 8 instituie o regulă fundamentală în materia vânzărilor la distanță. Astfel, cu excepția cazurilor prevăzute de lege, consumatorul beneficiază de o perioadă de 14 zile calendaristice pentru a revoca un contract la distanță sau un contract negociat în afara spațiilor comerciale, fără a fi nevoit să justifice decizia de revocare și fără a suporta alte costuri decât cele care sunt expres prevăzute de lege. Perioada de revocare include sâmbetele, duminicile și toate sărbătorile oficiale și neoficiale.

Datorită importanței sale, dreptul de revocare a consumătorului este reglementat foarte detaliat nu doar de legea specială, dar și de Codul Civil [10]. În aceeași ordine de idei, art. 749 CC stabilește că, în cazul în care îi revine un drept de revocare conform prezentului cod sau unei alte legi, consumatorul nu mai este legat de exprimarea voinței în legătură cu încheierea unui contract cu un întreprinzător, dacă a revocat aceasta în termen. Alin. (2) al art. menționat stabilește că revocarea nu trebuie să conțină nici o justificare. Ea trebuie scrisă pe hârtie, formulată pe un alt suport de date trainic sau se poate realiza prin expedierea buletului în termen de 2 săptămâni.

Indiscutabil este faptul că consumătorul dispune de un termen de 14 zile calendaristice pentru a revoca un contract de vânzare la distanță. Totodată, în unele cazuri, acest termen poate fi extins. Astfel, art. 9 (1) al legii nr. 8 din 26.02.2016 prevede că în cazul în care comerciantul nu a transmis consumătorului informațiile privind dreptul de revocare conform art.5 alin.(1) lit.h), perioada de revocare expiră la 12 luni de la sfârșitul perioadei inițiale de revocare stabilite în conformitate cu art.8 alin.(2). În cazul în care comerciantul a transmis consumătorului informațiile în termen de 12 luni, perioada de revocare expiră în 14 zile calendaristice de la data la care consumatorul primește informațiile respective.

Este important de menționat faptul că legiuitorul specifică momentul din care începe să curgă perioada de revocare. În conformitate cu art. 8 alin. (2), perioada de revocare expiră într-un termen de 14 zile calendaristice:

- a) în cazul contractelor de prestări servicii, din ziua care urmează datei încheierii contractului;
- b) în cazul contractelor de vân-

zare-cumpărare, din ziua în care consumatorul sau o parte terță, alta decât transportatorul și care este indicată de consumator, intră în posesia fizică a produselor sau obține controlul asupra produselor conform art.19 alin.(1), sau:

– în cazul în care consumatorul comandă printr-o singură comandă produse multiple ce vor fi livrate separat, din ziua în care consumatorul sau o parte terță, alta decât transportatorul și care este indicată de consumator, intră în posesia fizică a ultimului produs;

– în cazul livrării unui produs care constă din mai multe loturi sau piese, din ziua în care consumatorul sau o parte terță, alta decât transportatorul și care este indicată de consumator, intră în posesia fizică a ultimului lot sau ultimei piese;

– în cazul contractelor de livrare periodică a produselor pe o perioadă determinată de timp, din ziua în care consumatorul sau o parte terță, alta decât transportatorul și care este indicată de consumator, intră în posesia fizică a primului produs;

c) în cazul contractelor de furnizare a serviciului public de alimentare cu apă și de canalizare, al contractelor de furnizare a gazelor naturale și contractelor de furnizare a energiei electrice, atunci când acestea nu prevăd vânzarea într-un volum limitat sau într-o cantitate prestabilită, al contractelor de furnizare a energiei termice sau de furnizare de conținuturi digitale care nu sunt livrate pe un suport material, de la data încheierii contractului.

Astfel, ziua de la care se calculează dreptul de revocare depinde de faptul dacă contractul este un contract de vânzare, un contract de servicii, un contract de achiziționare a conținutului digital on-line sau un contract de furnizare a serviciilor de utilități publice.

Legea, precum și directiva prevede două puncte de pornire:

- ziua încheierii contractului - pentru contractele de servicii, contracte de furnizare a utilităților publice și a contractelor de conținut digital on-line;

- ziua luării în posesia fizică a mărfurilor (livrare). Considerăm că consumatorul ar trebui să poată să-și exercite dreptul de a se retrage chiar înainte de a dobândi posesia fizică a produselor achiziționate. Mai mult decât atât, nimic nu împiedică consumatorul să refuze să ia în posesia bunurilor, exercitând astfel dreptul său de revocare.

În opinia autorului, termenul de revocare a contractului de vânzare-cumpărare la distanță este unul de decădere și, neexercitarea acestuia în intervalul instituit de legislator, atrage împiedicarea efectuării retractului la o dată ulterioară.

Exercitarea dreptului de revocare este o etapă formalizată în relațiile dintre vânzător și cumpărător. Art. 10 alin. (1) stabilește că înainte de expirarea perioadei de revocare, consumatorul informează comerciantul cu privire la decizia sa de revocare a contractului. În acest scop, consumatorul are posibilitatea:

a) de a folosi formularul-tip de revocare;

b) de a face orice altă declarație neechivocă în care să-și exprime decizia de revocare a contractului.

Totodată, alin. (5) prevede că declarația prin care consumatorul își exprimă decizia de revocare a contractului poate să se refere, în mod explicit, la decizia de revocare sau la alte cuvinte similare neechivoce atâta timp cât consumatorul și contractul respectiv sunt identificabili. O declarație de “terminare” sau “retragere” din contract sau folosirea cuvintelor similare ar trebui să fie considera-

te ca fiind suficiente pentru revocarea contractului la distanță.

Legiuitorul autohton a stabilit că contractul de vânzare la distanță trebuie să cuprindă un formular standard separat de denunțare unilaterală, prevăzut în anexa 1 și 2 la lege nr. 8 din 26.02.2016, care are scopul de a facilita exercitarea acestui drept. Totodată, potrivit Ghidului Comisiei Europene privind aplicarea Directivei 2011/83/EU [11], formularul prezentat consumatorului poate fi diferit de modelul prevăzut de lege, adică norma legală enunțată nu este una imperativă. Imperativă este obligația comerciantului de a informa consumatorul în mod adecvat despre dreptul lui fundamental de a revoca contractul la distanță. În cazul în care comerciantul dorește să utilizeze un formular on-line diferit pentru a colecta mai multe informații de la consumator, cum ar fi motivele retragerii sau orice alte probleme de acest gen trebuie să fie prezentate separat și ar trebui să fie posibil trimiterea formularului fără a le răspunde. În aceeași ordine de idei, acest model tipizat de exercitare a dreptului de revocare nu este obligatoriu nici pentru consumator.

O altă problema importantă este determinarea efectelor exercitării dreptului de revocare. Astfel, în cazul revocării contractului de vânzare la distanță, părțile obțin noi drepturi și obligații corelative prevăzute de lege și contract. Majoritatea doctrinarilor au ajuns la concluzia că revocarea contractului are ca efect desființarea acestuia și, implicit, a raportului juridic născut între părțile contractante. Acestea pot produce efecte între părțile contractante, asupra terților, dar pot fi și fără efecte [12].

Legea nr. 8 din 26.02.2016 în art. 11 reglementează efectele revocării dintr-o altă perspectivă. Astfel, exercitarea

dreptului de revocare stinge obligațiile părților contractante:

- a) de a executa contractul la distanță sau contractul negociat în afara spațiului comercial; sau
- b) de a încheia un contract la distanță sau unul negociat în afara spațiului comercial, în cazul în care consumatorul a făcut o ofertă.

Din punct de vedere teoretic și practic, cel mai important efect al aplicării dreptului de revocare se consideră desființarea contractului. În al doilea rând, părțile sunt obligate să restituie prestațiile efectuate până la momentul desființării contractului. Astfel, comerciantul și consumatorul trebuie să fie repuși în situația anterioară încheierii contractului de vânzare la distanță, restituindu-și una alteia tot ceea ce și-au prestat în temeiul contractului desființat.

Potrivit art. 13 din legea nr. 8 din 26.02.2016, consumatorul trimite înapoi produsele sau le înmânează comerciantului sau unei persoane autorizate de comerciant să recepționeze produsele, fără întârzieri nejustificate și în decurs de cel mult 14 zile calendaristice de la data la care acesta i-a comunicat comerciantului decizia sa de revocare, cu excepția cazului în care comerciantul s-a oferit să recupereze el însuși produsele.

Alin. (2) al acestui articol menționează că consumatorul suportă doar costurile directe legate de returnarea produselor, cu excepția cazului în care comerciantul acceptă să suporte acele costuri sau al cazului în care comerciantul nu a informat consumatorul despre obligația lui de a suporta aceste costuri. Costurile directe legate de returnarea produselor nu includ costurile administrative, de manipulare sau depozitare, suportate de comerciant în legătură cu returnarea produselor.

Trezește un interes deosebit

problematica stării produsului/bunului returnat. Dacă produsul comandat a fost folosit de consumator, el poate pretinde la restituirea tuturor costurilor? Este evident faptul că consumatorul va despacheta produsele comandate, ceea ce nu poate fi considerat ca diminuarea valorii produselor. El va atinge, va manipula și va folosi bunurile. Comerciantul nu se poate plânge de asta. Astfel, reformulăm întrebarea inițială: în ce măsură folosirea bunului de către consumator este permisă de lege fără careva consecințe pecuniare negative?

Legea nr. 8 din 26.02.2016 în art. 13 alin. (4) stabilește că consumatorul este responsabil doar în ceea ce privește diminuarea valorii produselor ce rezultă din manipularea acestora, alta decât cea necesară pentru determinarea naturii, caracteristicilor și modului de funcționare a produselor. Pentru a stabili natura, caracteristicile și modul de funcționare ale produsului, consumatorul este obligat să-l mănuiască și să-l inspecteze cu grija necesară, în același mod în care i s-ar permite să o facă într-un spațiu comercial [13]. Determinarea modului de funcționare a produsului nu presupune stabilirea faptului că produsul este lipsit de orice vicii materiale. Deteriorarea ambalajului prin simpla deschidere a acestuia nu servește temei pentru despăgubire, dacă produse similare sunt expuse în mod obișnuit fără ambalaj în spațiile comerciale ale comerciantului.

Astfel, legiuitorul delimitează folosirea, manipularea bunului necesară pentru determinarea naturii, caracteristicilor și modului de funcționare a produselor și folosirea bunului conform destinației, în mod obișnuit, pentru necesitățile personale. În primul caz, consumatorul nu-și pierde dreptul la returnarea costului, în a doilea caz,

în conformitate cu art. 13 alin. (5) comerciantul are dreptul să reducă suma rambursată consumatorului pentru a acoperi diminuarea valorii produsului ce rezultă din manipularea necorespunzătoare a acestuia în perioada de exercitare a dreptului de revocare, alta decât cea necesară pentru determinarea naturii, caracteristicilor și funcționării produsului. Indiferent de situație, consumatorul nu este responsabil de diminuarea valorii produsului în cazul în care comerciantul a omis să-l informeze cu privire la dreptul de revocare în conformitate cu art.5 alin.(1) lit.h).

În conformitate cu prevederile art. 19 alin. (3) din legea nr. 8 din 26.02.2016, în cazul returnării produselor în conformitate cu art.13 alin.(1), riscul de pierdere sau de deteriorare a produselor este transferat comerciantului în momentul în care acesta sau o parte terță desemnată de acesta, alta decât transportatorul, intră în posesia fizică a produselor. Astfel, consumatorul este responsabil pentru deteriorarea produsului revocat până la primirea acestuia de către vânzător sau persoana autorizată de profesionist.

Codul Civil German în articolul 346 alineatele 1-3 stabilește: dacă într-o parte contractantă prevalează o clauză rezolutorie contractuală sau legală (dreptul de revocare), ca în cazul rezoluțiunii, prestațiile primite trebuie restituite și fructele efectiv dobândite, predate. În locul obligației de restituire sau de predare, debitorul trebuie să plătească o despăgubire în măsura în care:

-restituirea sau predarea este exclusă prin natura dobândirii;

- acesta a deteriorat, a cedat, a înstrăinat, a modificat sau a transformat bunul primit;

- bunul primit s-a deteriorat sau a încetat să existe; cu toate acestea, uzura corespunzătoare unei

utilizări normale nu este inclusă la calcularea despăgubirii [14].

Atragem atenția asupra faptului că dreptul de revocare a produsului comandat în baza contractului de vânzare la distanță nu este unul absolut. Cum putem lesne observa, art. 15 din legea nr. 8 din 26.02.2016 enumără, în mod exhaustive contractele care se exceptează de la dreptul de revocare:

a) contractele de prestări servicii, după executarea completă a serviciilor, dacă executarea a început cu acordul prealabil expres al consumatorului și după ce acesta a confirmat că a luat cunoștință de faptul că își va pierde dreptul la revocare odată cu executarea completă a contractului de către comerciant;

b) contractele de furnizare de produse sau servicii al căror cost depinde de fluctuațiile de pe piețele financiare, pe care comerciantul nu le poate controla și care pot avea loc pe parcursul perioadei de revocare;

c) contractele de furnizare de produse confecționate după specificațiile prezentate de consumator sau personalizate în mod clar;

d) contractele de furnizare de produse care sunt susceptibile a se deteriora sau a expira rapid;

e) contractele de furnizare de produse sigilate, care nu pot fi returnate din motive de protecție a sănătății sau din motive de igienă și care au fost desigilate de consumator;

f) contractele de furnizare de produse care sunt, după livrare, potrivit naturii acestora, inseparabil amestecate cu alte elemente;

g) contractele de furnizare de băuturi alcoolice al căror preț a fost convenit în momentul încheierii contractului de vânzare-cumpărare, a căror livrare nu poate fi efectuată înainte de 30 de zile calendaristice și a căror valoare reală depinde de fluctuațiile de pe piață

pe care comerciantul nu le poate controla;

h) contractele în cazul cărora consumatorul i-a solicitat în mod expres comerciantului să se deplaseze la domiciliul său pentru a efectua lucrări urgente de reparație sau de întreținere. Dacă, cu ocazia unei astfel de vizite, comerciantul prestează alte servicii, în afara celor solicitate în mod expres de consumator, sau furnizează alte produse decât piesele de schimb indispensabile pentru executarea lucrărilor de întreținere sau de reparație, dreptul de revocare se aplică respectivelor servicii sau produse suplimentare;

i) contractele de furnizare de înregistrări audio sau video sigilate sau de programe informatice sigilate care au fost desigilate după livrare;

j) contractele de furnizare de ziare, reviste și alte publicații periodice, cu excepția contractelor de abonament pentru furnizarea de astfel de publicații;

k) contractele încheiate în cadrul unei licitații deschise;

l) contractele de prestare de servicii de cazare, pentru alte scopuri decât cel rezidențial, servicii de transport de mărfuri, inclusiv închirierea unităților de transport în scop de transport de mărfuri la o anumită zi, servicii de închiriere de autovehicule pentru transportul de pasageri, care includ cel mult 8 locuri în afară de cel al șoferului, servicii de catering sau în legătură cu agrementul, în cazul în care contractul prevede o dată sau o perioadă de executare specifică;

m) contractele de furnizare de conținut digital care nu este livrat pe un suport material, dacă prestarea a început cu acordul expres prealabil al consumatorului și cu confirmarea acestuia că, în momentul în care își dă acordul, el își va pierde dreptul de revocare.

În continuare, dacă consumăto-

rul are obligația legală de restituire a produselor comandate în urma exercitării dreptului de revocare, comerciantul are obligația corelativă de a restitui prețul plătit și alte cheltuieli, prevăzute de lege. Potrivit art. 12 alin. (1) al legii nr. 8 din 26.02.2016, comerciantul rambursează toate sumele pe care le-a primit drept plată din partea consumatorului, inclusiv, acolo unde este cazul, pe cele ce acoperă costurile livrării produselor de către consumator, fără întârzieri nejustificate și, în orice caz, nu mai târziu de 14 zile calendaristice de la data la care este informat despre decizia de revocare.

Alin. (2) specifică că comerciantul rambursează sumele prevăzute la alin.(1) în aceeași monedă în care le-a primit de la consumator, folosind aceleași modalități de plată ca și cele folosite de consumator pentru tranzacția inițială, cu excepția cazului în care consumatorul și-a exprimat acordul explicit pentru o altă modalitate de plată și cu condiția să nu cadă în sarcina consumatorului plata de comisioane în urma rambursării. Obligația de rambursare nu se aplică comisioanelor bancare achitate de consumator pentru plata sumelor respective către comerciant, precum și pierderilor suportate de consumator în legătură cu convertirea în altă monedă a sumelor primite, în cazul în care contul bancar al consumatorului este în altă monedă decât cea în care s-a efectuat plata inițială și rambursarea.

Legiuitorul stipulează o garanție suplimentară pentru ocrotirea intereselor economice ale vânzătorului în alin. (4) al art. 12, invocând că, cu excepția cazului în care comerciantul s-a oferit să recupereze el însuși produsele, în cazul contractelor de vânzare-cumpărare, comerciantul poate amâna rambursarea până la data recepționării produselor care au

făcut obiectul vânzării sau până în momentul primirii unei dovezi din partea consumatorului conform căreia acesta a trimis produsele către comerciant, luându-se în considerare data cea mai apropiată.

În legătură cu exercitarea dreptului de revocare, în literatura de specialitate se discută problema valabilității contractului încheiat în care consumătorul are dreptul nelimitat de a se retrage. Când prima Directiva privind contractele la distanță 97/7/EC a instituit dreptul de revocare, instanțele de judecată din Germania recunoșteau astfel de contracte nevalide până la expirarea termenului pentru revocare. Actualmente practica judiciară la nivel european, precum și doctrina au ajuns la concluzie că contractul de vânzare la distanță este valabil din momentul încheierii, chiar dacă consumătorul în perioadă conferită de legiuitor a beneficiat de dreptul de retragere din contract [15]. Legislația germană și elvețiană, analizând statutul contractului la distanță, îl consideră drept valabil încheiat, care dă naștere obligațiilor corelative ale părților, până la momentul exercitării dreptului de revocare [16].

Concluzii. Dreptul de revocare a contractului de vânzare la distanță este un instrument juridic de protecție a consumătorului în relațiile cu profesioniștii cu care ei nu se întâlnesc niciodată și nu au posibilitatea reală de a examina caracteristicile mărfii propuse spre vânzare. Menționăm că dreptul de revocare este destinat să compenseze dezavantajul care rezultă pentru consumator dintr-un contract la distanță, prin acordarea unui termen de reflecție adecvat în decursul căruia acesta are posibilitatea de a examina și de a testa bunul dobândit. Termenul de revocare a contractului de vânzare la distanță constituie 14 zile calendaristice și este unul de decădere,

iar neexercitarea acestuia în intervalul instituit de legislator atrage împiedicarea efectuării retractului la o dată ulterioară.

Referințe bibliografice

1. Legea privind drepturile consumatorilor la încheierea contractelor. Nr. 8 din 26.02.2016. Monitorul Oficial al Republicii Moldova, 25.03.2016, nr. 69-77, art. 115.
2. A. Pop, Gh. Beleiu, Drept civil. Teoria generală a dreptului civil, Universitatea din București, 1980, p. 303.
3. L. Chirtoacă. Dreptul Civil. Teoria Generală a obligațiilor. Chișinău, Print-Caro 2015, p.89.
4. A. Cuznețov. Unele spicuri privind drepturile și obligațiile puse în sarcina întreprinzătorilor. "Revista Națională de Drept", 2017, nr.6, pag.22
5. Cf. Jac. Hijma, Wettelijke bedenktijd, Deventer 2004, p. 20 and Günter Reiner, Derverbraucherschützende Widerruf im Recht der Willenserklärungen, AcP 203 (2003), p. 9.
6. Pamaria Rekaiti & Roger Van den Bergh, Cooling-Off Periods in Consumer Law, Journal of Consumer Policy 23 (2000), p.380.
7. Jacoby, Is it rational to assume consumer rationality? Roger Williams University Law Review 2000, p. 81.
8. Directiva al UE privind drepturile consumatorilor. Nr. 2011/83/UE. Publicat în: Journal Oficial al UE L 304 din 22.11.2011, p 0064-0088.
9. Directiva al UE privind protecția consumatorilor în cazul contractelor la distanță din 20.05.1997. Publicat în: Journal Oficial al UE L 144 din 04.06.1997, p. 0019 – 0027. Abrogată
10. Codul Civil al RM. Nr. 1107 din 06.06.2002 Publicat în MO al RM din 22.06.2002, nr. 82-86, art. 661.
11. Ghidul Comisiei Europene privind aplicarea a Directivei 2011/83/EU http://ec.europa.eu/justice/consumer-marketing/files/crd_guidance_en.pdf, p. 42.
12. D. Cîmil, I. Poiras. Rezoluțiunea, rezilierea și revocarea contractelor civile. "Revista Națională de Drept", 2004, nr.5, p.28.
13. Akhileshwar Pathak. 'Cooling-off' and the Consumer Protection Bill, 2015: Drawing from the European Union Consumer Directive. The Journal for Decision Makers 41(1) 1–8 © 2016 Indian Institute of Management. Ahmedabad, p.4.
14. Codul Civil German, ediția a 3, Wolter Kluwer, Moscova 2008, p.235.

15. P. Rott. Harmonising different rights of withdrawal: Can German law serve as an exemplar for EC consumer law? German law journal. Vol 07, nr. 12, p.1114.

16. I.Schwenzer, *Schweizerisches Obligationenrecht - Allgemeiner Teil*, Vierte, überarbeitete Auflage, Stämpfli Verlag AG, Bern 2006, p. 209.

Vlada CALMÎC,
tel. 079152403, e-mail: vlada.co@mail.ru